

ἀγγείων τῆς Αὐστραλίας. Κατὰ τύχην ἔστημεν πλησίον πτώματός τινος φέροντος τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ὃ δὲ συνοδεύων ἡμᾶς μοναχὸς παρατηρεῖ, ὅτι τὸ πτώμα τοῦτο καίτοι τοιοῦτοτρόπως ἐνδεδυμένον, οὐδεμίαν ἐν τούτοις ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ τάγμα του. „Ὡς βλέπετε, ἐξηκολούθησε λέγων, τῷ λείπουν τὰ σανδάλια. Ἡ οἰκογένειά του ἐξηλείφθη μὲ τὸν καιρόν, ἐπειδὴ ὅμως ἀπαξ ἡ θέσις του εἶνε πληρωμένη, πρέπει αὐτὸς νὰ μένῃ ἐδῶ. Βαθυμηδὸν ὅμως τὰ φορέματά του ἐχάλασαν ὅλως διόλου καὶ δὲν ἔμπορεύσε πλέον νὰ τὰ ἔχῃ, δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς ἀπὸ εὐσπλαγχνίας („per carita“) τὸν ἐφορέσαμε φόρεμα καπουκίνου.“

Ὀλίγον ἀπωτέρω ῥίπτομεν τὰ βλέμματα ἡμῶν ἐντὸς ὑαλίνης θήκης ἐπὶ πτώματος παιδός, ὅστις φέρων κομφὴν καὶ καινουργῆ ἔνδυμασίαν μετὰ χειροκτίων κρατεῖ διὰ τῆς μιᾶς χειρός του ψιᾶθινον πῖλον. „Ὡς βλέπετε, λέγει πάλιν ὁ μοναχός, ἡ μήτηρ ἔπραξε πολλὰ διὰ τὸ τέκνον της. Ὅταν ἀπέθανεν, ἡ οἰκογένεια δὲν εἶχε πολλοὺς πόρους, κατόπιν ὅμως ὅταν ἡ κατάστασις της πολὺ ἐβελτιώθη, ἡ μήτηρ παρήγγειλε δια τὸν υἱὸν της τὴν νέαν αὐτὴν ἔνδυμασίαν καὶ δια νὰ διατηρηθῇ καλλίτερα ἔστειλεν αὐτὴν τὴν ὑαλίνην θήκην.“

Μεταξὺ ἄλλων εἶδομεν καὶ νεαρόν τινα ἄνδρα κρατοῦντα ἀπὸ τῆς χειρός νεάνιδα. Ἀμφότεροι φέρουσι νυμφικὴν στολήν, καὶ θὰ φέρωσιν αὐτὴν εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, διότι ἀμφότεροι ἀπέθανον τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου των. Εἰς τὰς μακρὰς αἰθούσας παρατηροῦμεν ἐπίσης οὐχὶ μικρὸν ἀριθμὸν γαλῶν. Κατ' ἀρχὰς ἡ θεὰ αὐτῶν ἐνέπνευσεν εἰς ἡμᾶς

φρίκην, ἀλλ' ἐρωτήσαντες ἐμάθομεν, ὅτι διατηροῦνται αὐταὶ πρὸς τὸν ἀγαθὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προφυλάττωσι τοὺς νεκροὺς αὐστηρῶς καταδιώκουσαι τοὺς ἐμφρανιζομένους μῦς. Αἱ πλούσιαι οἰκογένειαι τοῦ Παλέρμου, αἵτινες κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον καταθέτουσι τοὺς νεκροὺς των εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς Μονῆς τῶν Καπουκίνων, δὲν κάμνουσιν ἐπομένως ἄλλο, παρὰ ἐκθετοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κοινὴν θεάν. Ἡ ἐκθεσις αὕτη φθάνει εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ζωηρότητός της τῷ Σαββάτῳ τῶν Ψυχῶν, διότι τότε ἐν τοῖς ὑπογείοις τούτοις τελεῖται μεγαλοπρεπὴς λειτουργία καὶ αἱ οἰκογένειαι ἐπισκέπτονται ἐπισήμως τοὺς ἀποθανόντας αὐτῶν συγγενεῖς. Εἰς τὰς πλουσίας δὲ ἐκεῖνας καὶ μᾶλλον πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν ἐντύπωσιν ἀποβλεπούσας οἰκογενείας οἱ δεχόμενοι τὰς ἐπισκέψεις νεκροὶ εἶνε πάντοτε ἐπίσης πλουσίως ἐνδεδυμένοι ὅπως καὶ οἱ ἐπισκεπτόμενοι αὐτοὺς οἰκεῖοι.

Ταῦτα ἀποδεικνύουσι πῶς καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν σοβαρὰν τῶν νεκρῶν κατοικίαν πάντοτε ἐπικρατεῖ τὸ κατ' ἐπίφασιν παρα τοῖς νοτίοις Ἰταλοῖς. Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ αὐστηρὸς θάνατος δὲν κατάρθωσε νὰ περιστείλῃ καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν τάσιν ταύτην. Τί δὲ νὰ εἰπῶμεν περὶ τῶν Καπουκίνων, τῶν ἀπατηλῶν τούτων μεσιτῶν μεταξὺ θανάτου καὶ ζωῆς, παρ' οἷς οὐδὲν ἀληθὲς δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ; Ὅντα φασματώδη καὶ ἀπατηλά, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα γινόμενα μόνον πρὸς τὸ θεαθῆναι παρὰ τῷ λαῷ τούτῳ, ζῶντα μόνον διὰ τὸ κατ' ἐπίφασιν καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ ἀποδυνήσκοντα.

Δρ. Ε. Μ.

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΚΑΣ ΑΙΚ. ΑΛ. Κ

(Ἀναχωρῶν ἐξ Ἀθηνῶν.)

Τὰ χελιδόνια, τὰ τρελλὰ καὶ ἑξένοιαστα πουλιά,
Ἵσαν ἔλθ' ἡ ὥρα ἡ ὑστερνὴ τοῦ θᾶ νὰ πᾶν ᾿ς τὰ ξένα,
Τὰ παίρνει τὸ παράπονο καὶ χάνουν τὴ λαλιά
Καὶ φτερουγίζουν λυπημένα.

Κι' ὁ δύστυχος τραγουδιστὴς ποῦ θαῦρῃ τῇ φωνῇ;
Πρὶν φύγῃ, πρὶν τῇ γαλανῇ πατρίδα του ἀφήσῃ,
Ἐνῷ ἡ καρδιά του σχίζεται, κ' ἐνῷ πονεῖ, πονεῖ,
Τί θέλετε νὰ τραγουδήσῃ;

Ἀχ! ἄλλο δὲν ἔμπορεῖ νὰ πῇ, παρὰ πῶς ὅσῳ ζῇ
Ἐκεῖ μακρὰ, ᾿ς τὴν ἑξένη γῆ — γιὰ πάντα ἐδῶ κρυμμένη
Μεσ' ᾿ς τὰ ὑστερνὰ τὰ λόγια του, μὲ τῇ φωνῇ μαζί
Κ' ἡ εὐτυχία του θὰ μένῃ.

22. Ἰουλίου 1885.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

19. ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ἢ ΖΩΙΚΟΣ ΜΑΓΗΤΙΣΜΟΣ ἐνώπιον τῆς ἐπιστήμης, μετὰ παραρτήματος περὶ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ ὑπὸ ΙΩΑΝΝΟΥ Α. ΦΟΥΣΤΑΝΟΥ, ἱατροῦ. Ἐν Ἐρμουπόλει, 1885. Σελ. 11. καὶ 122. Μετ' ἐπιστημονικῆς ὁρθεοπέας καὶ εὐθυκρισίας ἐξετάζονται τὰ περίεργα ταῦτα ζητήματα ἐν τῷ βιβλίῳ τοῦ κ. Φουστάνου, ὅστις καθίστησιν ἡμῖν γνωστὰ δι' εὐλήπτου ἅμα γλώσσης τὰ περὶ ὑπνωτισμοῦ πορίσματα τῆς ἱατρικῆς, θεραπευτικῆς καὶ ἱατροδικαστικῆς. Ἡ ἱστορικὴ περὶ δεισιδαιμονιῶν καὶ μαγείας ἐκθεσις ἐν τῷ παραρτήματι καὶ ἡ περὶ πνευματισμοῦ μάλιστα μελέτη εἶνε ἀξία τοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν ἡμετέρων Ἀναγνωστῶν, διότι αἱ περὶ αὐτοκινήτων τραπεζῶν καὶ περὶ πνευματισμοῦ καταχωρισθεῖσαι ἐν τῇ Κλειῷ πραγματεῖαι ἔδωκαν τῷ κ. Φου-

στάνῳ τὸ ἐνδόξιμον, ὅπως ἐκθέσῃ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ γνώμην οὐχὶ πρὸς ματαίαν τοῦ λόγου κατανάλωσιν εἰς προσωπικὰς ἀντεγκλήσεις — ὡς δυστυχῶς συνέβη πάντοτε ἐν τῇ ἀνακινήσει τοιούτων παρ' ἡμῖν ζητημάτων —, ἀλλὰ πρὸς ἀνόρθωσιν τῆς λογικῆς καὶ ἀνάδειξιν τῶν διδαγμάτων τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης.

20. ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝ, ποίημα ἠρωϊκὸν τὰς Ἑλληνικὰς ρέζας ἀπάσας, ὡς τρεῖς χιλιάς ἑκατὸν πεντήκοντα ἀριθμουμένας, ἡδιστα μαθητέας ἐν στίχοις ἐξακοσίοις ἐπτακαίδεκα συνέχον. Ἀλλὰ πρὸς ἐστὶ βοηθείαις λατινικῇ διόστιχος μετάφρασις. Ἀπάντων χάριν τῶν ἐλλήνιζον προδυνουμένων. Θανασιὸν Γερφωδοῦ ἐτελείωσε τέχνη.

σμο'ΙΟΥΑΙΟΣ ΦΕΡΕΤΗΣ. Ἐν Λευρίᾳ, παρὰ Heinrich Matthes, 1886. Σελ. XII καὶ 91. Ἰδοὺ τί ἐπάγεται περὶ τοῦ ἔργου τούτου αὐτὸς ὁ νέος διασκευαστὴς αὐτοῦ: „Τῶν ἔργων Γυρφοῦ τοῦ ἐκ Πικτάβων τῆς ἀκυτα- νικῆς Γαλλίας τὰ μάλιστα ἐξέλαμψε ποίημα ἑλληνικὸν „Ὀδυσσεύς“ ἄλλοτε „Πανελληνισμοῦ“ ἐπιγραφόμενον, ἐν ᾧ τὰς ἑλληνικὰς ῥίξας ἀπάσας, τρις- χιλίας δηλαδὴ πρωτογενεῖς λέξεις, ἐν μόνοις ἐξακοσίοις ἑπτακαίδεκα στί- χους σχήματι χαριεστάτου μύθου συνέδρυσεν· ἔργον θαυμαστῆς πάντως ἀρχινοίας“.

21. ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΔΙΔΑΞΕΙΣ περὶ τῆς τῷ σώματι οὐσιώ- δους ἐνώσεως τῆς ψυχῆς κατὰ τοὺς ἀπὸ τῆς Σχολῆς ὑπὸ Ἰ. ΔΕΚΙ- ΓΑΛΑΑ. Ἐν Ἐρμουπόλει 1880. Σελ. 8. καὶ 67. Ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

κανὰς ἐπισωρεύει καὶ ἡμῶν ὕβρεις ὁ μίσθιος εὐρωπαϊ- κὸς τύπος, καὶ ἡν στιγμὴν ἡμεῖς πλέον πάντων τῶν ἄλλων ἀνεκτικὸν ἐφάνημεν ἀπέναντι τῶν ἐν Ἀνατολῇ τα- ραχῶν, καὶ ἀντὶ εὐκαιρίας ἐπιδοκιμασίας διὰ τὴν μακα- ρίαν ἡμῶν ἀπραξίαν ὑφιστάμεθα ἐπιπληξίαι ἀστέων τα- ραχοποιῶν. Τοιαύτη εἶνε ἡ τύχη τῶν παραγκωνιζομένων, ἀλλ' εἶνε ἄδι- κον τὸ προτρέχειν τῶν γεγονότων. Τώρα δὲ συνεχίσω καὶ τὸ ἔργον τῆς εἰρήνης διὰ τῶν συνήθων ἀνακοινώσεων.

Ἡ σχεδιαζομένη τηλεφωνικὴ συγκοινωνία μεταξὺ Βερολίνου, Χάλλης καὶ Λειψίας φαίνεται ὅτι ἐντὸς ὀλίγου μέλλει νὰ πραγματοποιηθῇ. Ὑπὲρ τὰ 90 ἐκ τῶν μεγαλειτέρων καταστημάτων τῆς ἡμετέρας πόλεως ἐδήλω- σαν, ὅτι θέλουσι νὰ συμμετάσχουσιν αὐτῆς. Καὶ ὅλα τὰ φαινόμενα τὸ ποσὸν τῆς πληρωμῆς διὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας δὲ ὀρισθῇ εἰς ἓν μάρκον.

Περὶ τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου μεγάλων τινῶν ἐθνῶν ἐγένοντο πρό τινας χρόνους ὑπὸ τινας Ἀγγλοῦ διάφοροι στατιστικαὶ μελέται καὶ ἐδημοσιεύθησαν ἐκδόσεις, τὰς ὁποίας παραδέτομεν ἐνταῦθα ἐν τῇ πεποιοῦσῃ ὅτι μετ' ἐν- διαφέροντος δ' ἀναγνωσθῶσιν ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν. Κατὰ τὰς πληροφορίες τοῦ στατιστικοῦ τούτου ἅπανα ἡ περιουσία τῶν ἠνωμένων βασιλείων τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας ἀνέρχεται εἰς 44,400 ἑκα- τομμύρ. δολларίων, τῆς Γαλλίας εἰς 36,700 ἑκατομ. τῶν ἠνωμένων Πο- λιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς εἰς 32,000 ἑκατομμ. δολларίων, τῆς Γερμανίας εἰς 22,000 ἑκατομ. τῆς Ρωσίας εἰς 15,000 ἑκατομ. δολлар. τῶν Κάτω Χω- εἰς 11,150 ἑκατομ. δολларίων. Ἡ ἔτησίᾳ πρόσοδος καὶ ἐκάστην κεφα- λὴν τοῦ πληθυσμοῦ ὑπολογίζεται διὰ μὲν τὴν Μ. Βρετανίαν καὶ Ἰρλανδίαν εἰς 165 δολларία, διὰ τὰς ἠνωμένας Πολιτείας ἐπίσης εἰς 165 δολλ., διὰ τὰς Κάτω Χώρας εἰς 135, διὰ τὴν Γαλίαν εἰς 125 δολλ. τὰς ἀγγλικὰς ἀποικίας εἰς 90 δολλ. τὴν Γερμανίαν εἰς 85 δολларία, τὴν Σουηδίαν εἰς 84 δολларία, ἀγνωστον δὲ πόση εἶνε διὰ τὴν Ρωσίαν. Ἡ ἀνὰ πᾶν ἔτος ἐπαύξεισις τῆς ἐθνικῆς περιουσίας ὑπολογίζεται διὰ μὲν τὴν Γερμανίαν εἰς 200 ἑκατομ. δολлар. διὰ τὴν Μεγ. Βρετανίαν καὶ Ἰρλανδίαν εἰς 325 ἑκα- τομ. καὶ διὰ τὰς ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς εἰς 825 ἑκατομ. δολларίων.

Ἐτερος λίαν σοφὸς ἀγγλὸς ἰσχυρίζεται, ὅτι αἱ ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς μόνον διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ 1850 μέχρι σήμερον γενομένης αὐ- ξήσεως τοῦ ἐθνικοῦ των πλούτου δύνανται ν' ἀγοράσωσιν ἅπασαν τὴν Γερ- μανικὴν Αὐτοκρατορίαν μετ' ὅλων αὐτῆς τῶν πόλεων, τῶν τραπεζῶν, τῶν πλοίων, τῶν ἐργοστασίων κτλ. Ἡ ἀνὰ πᾶσαν δεκαετηρίδα γινομένη προσ- δήκη εἰς τὴν ἐθνικὴν περιουσίαν τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν εἶνε μεγαλει- τέρα ὅλου τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου τῆς Ἰταλίας ἢ τῆς Ἰσπανίας, καὶ ἐκάστην δὲ δύνανται τοῦ ἡλίου ὁ ἐθνικὸς πλοῦτος τῆς δημοκρατίας αὐξάνεται κατὰ 3,000,000 δολларία!

Ὁ στόμαχος τῶν Παρισίων εἶνε ὁ μέγιστος ὅλων τῶν ἄλλων μεγα- λοπόλεων τῆς Εὐρώπης. Κατὰ τὰς τελευταίας στατιστικὰς πληροφορίας τὸ παρελθὸν ἔτος κατηναλώθησαν πρὸς τροφὴν τῶν Παρισίων 12,250,000 χιλιόγραμμα ἰχθύων, 250,000 χιλιόγρ. μαλακοστράκων, 40,018 βόες, 25,633 μῆστροι, 305,202 κριοὶ καὶ 60,486 γαῖροι. Προσέτι ἐπωλήθησαν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο 460,205 χιλιόγρ. νοποῦ τυροῦ, 35,500 χιλιόγρ. ξηροῦ τυ- ροῦ, 62,600 δατριεῖς, 2,150,000 χιλιόγρ. ὀπωρῶν καὶ λαχάνων, 1,069,000 χιλιόγρ. βουτύρου καὶ . . . 38 ἑκατομμύρια αὐγά! ὅπερ δηλοῖ ὅτι οἱ Παριῖοι ἀνὰ πᾶν λεπτόν τῆς ὥρας, ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς καὶ ὅλον τὸ ἔτος κατέλυσαν ὑπὲρ τὰ 400 ὠά. Ἐκτὸς τούτων 974,250 ὄρνιθες ἠναγ- κάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ ἐγκόσμία, ὁμοίως ἐγένοντο θύματα τῆς παρισιανῆς ἀσφαλείας 315,531 λαγιδεῖς, 106,500 νῆσσαι καὶ 34,391 χῆνες,

„συγκεφαλαιῶνται οἱ ὑπὲρ καὶ κατὰ τῆς τῶν ἀπὸ τῆς Σχολῆς — τῶν ἀριστοτελικῶν — θεωρίας λόγοι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδεῶν τοῦ γαλλοῦ Sauvé, ὅπως οἱ παρ' ἡμῖν τῇ σπουδῇ τῆς φιλοσοφίας καταγινόμενοι νέοι ἀκριβῆ λαβῶσι τοῦ συζητουμένου ἀντικειμένου γνῶσιν“.

22. Das Schöne aus dem „Kleinen Bürger“ des Prof. P. Ver- gotis, Cephalonia 1876, ins Deutsche übertragen von M. Geiger, Phi- lolog. Stuttgart 1885. S. 1—10. Μὴ εὐτυχήσαντες νὰ γνωρίσωμεν τὸ καὶ ἡμᾶς πρωτότυπον βιβλίον τοῦτο, δυνάμεθα ἐν τούτοις ἐκ τῆς ὑπ' ὅψιν ἡμῶν μεταφράσεως μικροῦ τινος αὐτοῦ μέρους νὰ συγχαρῶμεν τῷ κ. Π. Βεργωτῇ, ὡς γράφαντι βιβλίον ἄξιον μεταφράσεως καὶ συστάσεως πρὸς τὰ μάλιστα φιλόσοφον καὶ παιδαγωγικὸν ἔθνος.

25,008 ἰνδικοὶ ἀλέκτορες (κοῦρκοι), 385,000 περιστέραι καὶ 658 ἵπποι. (Εἰς ἡμᾶς ὅμως φαίνεται ὅτι οἱ incognito φαγοθέντες ἵπποι δὲν συν- ηριωμήθησαν μετὰ τῶν ἀνωτέρω).

Ὅτι εἶνε τὸ Καπιτώλιον διὰ τὴν Ῥώμην καὶ ἡ Ἀκρόπολις διὰ τὰς Ἀθήνας, τὸ αὐτὸ σημαίνει διὰ τὴν Βενετίαν τὸ παλαιὸν τῆς νεώριον, διότι ἐν αὐτῇ εἶνε ἐγκεκλεισμένοι ὅλοι αἱ ἀναμνήσεις διὰ τὴν ἀρχαίαν δύναμιν καὶ δόξαν τῆς δημοκρατίας τοῦ Ἁγίου Μάρκου. Κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας διαρκῶς παραμελούμενον ἀπασχολεῖ τὴν σήμερον μόνον περὶ τὰς 2,000 ἐργατῶν, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς ὁ ἀριθμὸς τούτων ἀνῆρχετο εἰς 16,000. Οἱ ἐργάται τοῦ νεωρίου ἀπῆλθον τότε πολλὰ προ- νόμια, εἶχον ἰδιαιτέρον ὀργανισμόν καὶ αὐτοὶ συνάδουν τὸν δόγην, ὅταν οὗτος ἡτοιμάζετο νὰ ἐπιβῇ τοῦ „Βουκενταύρου“ καὶ νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως ῥίψῃ εἰς τὰ κύματα τὸν γνωστὸν γαμήλιον δακτύλιον.

Μόλις κατὰ τοὺς νεωτάτους χρόνους τὸ διασημύτατον τοῦτο νεώριον, πρὸς τὸ ὅποσον ἄλλο ὅμοιον οὐδὲν ἔχει ἡ Εὐρώπη καὶ ὅλη ἡ γῆ, ἔλαβε νέαν ζωὴν διὰ τῆς ναυπηγήσεως νέου θεωρητοῦ γιγαντιαίων διαστάσεων, φέροντος τὸ ὄνομα τοῦ „Μοροζίνη“ καὶ ἐνδυμίζοντος εἰς ἡμᾶς τὴν ἐνδο- ξοτάτην περίοδον τῆς ἱστορίας τῆς δημοκρατίας. Ὁ δόγης Μοροζίνης, ὢν συγγρόνως καὶ ναύαρχος τῆς Βενετίας, διὰ τῶν ἡρωϊκῶν κατὰ τῶν ἀλλο- πίστων ἀγώνων τοῦ ἀντιπροσωπεύει τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τῆς δόξης, αἵτινες ἐκ τῶν νεωρίων τούτων ἐξεπέμφθησαν εἰς τὸν κόσμον.

Κατὰ τὸν δωδέκατον αἰῶνα ὁ δόγης Ὁρδελάφος Φαλιέρος ἔθηκε τὸν θεμέλιον τοῦ νεωρίου λίθον ἀκριβῶς εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἔνθα ἄλλοτε ἔκειτο ὁ ναὸς τῶν Διοσκουρίων, οἵτινες ὡς γνωστὸν ἐλατρεύοντο ὡς προστάται τῆς ναυτιλίας. — Εἰς ἀπόδειξιν δὲ ὅτι οὐδὲν συμβαίνει εἰς τὸν κόσμον πάντῃ καινὸν καὶ μὴ ἔχον προηγούμενα ὁμοίωτα, παρατηροῦμεν ὅτι κατὰ τὸν δέκατον τρίτον ἡδη αἰῶνα ἐν τῷ αὐτῷ νεωρίῳ κατεσκευάσθησαν γι- γαντιαῖα πολεμικὰ πλοῖα, τὰ ὅποια ὡς φρούρια διέσχισαν τὰ ὑγρά κέλευθα τῆς θαλάσσης. Ἡ ἱστορία διέσωσεν ἡμῖν τέσσαρα ὀνόματα τῶν θαλασ- σίων τούτων τεράτων: τὸν κόσμον, τὸν ἀέτον, τὸν προσκυνητὴν, τὸν παράδεισον.

Μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη ἴστανται πρὸ αὐτοῦ ὡς φύλακες οἱ τέσ- σαραι ἐκεῖνοι λέοντες, οὓς ὁ ναύαρχος Μοροζίνης ἀνῆρπασεν ἐκ Πειραιῶς, μέχρι τῆς σήμερον ἀκόμη βλέπει τις ἐν αὐτῷ τὰ τρόπαια τῆς παρὰ τὴν Ναύπακτον περιφύμου ναυμαχίας (1571). Διάσημον ἐπίσης εἶνε καὶ τὸ εἰς τὸ νεώριον ἀνήκον ὀπλοστάσιον· ἐν αὐτῷ σὺν ἄλλοις πολλοῖς λαφύροις εὐρίσκονται τὰ λείψανα τοῦ ἀνὼ ῥηθέντος „Βουκενταύρου“ καὶ ἡ μεγαλο- πρεπὴς λέμβος, ἐφ' ᾗ ἐν ἔτει 1866 ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουὴλ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν τῶν δογῶν.

Παράδοξον ἀνθρώπινον πλάσμα κινεῖ εἰς τὸν ὕπατον βαθμὸν τὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπισκεπτομένων τὸ νοσοκομεῖον τῆς Νεαπόλεως. Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ ἐγεννήθη πρό τινας χρόνους παι- δίον, τὸ ὅποσον ἐντὸς τῶν δύο ποδῶν, εὕρισκομένων ἄλλως εἰς τὴν φυσι- κὴν των θέσιν, ἔχει καὶ τρίτον, καλῶς ἐσχηματισμένον, ἄνω τοῦ στήθους του. Ἐκτὸς αὐτοῦ εὐρέθησαν καὶ τὰ ὅσα διπλὰ εἰς τὴν ἀριστερὰν τῆς κεφαλῆς πλευρὰν. Ὁ καθηγητὴς Νόρι, κατὰ τινὰς ἰταλικὰς ἐφημερίδας, ἔγραψε περὶ τοῦ ζῶντος τούτου τέρατος ἐπιστημονικὴν ἔκθεσιν. Ἡ δια- γωγὴ ὅμως τοῦ ἱερέως τοῦ νοσοκομεῖου ἐφάνη κατὰ τὴν περίστασιν ταύ- την λίαν κωμικὴ, διότι ἐπιμύνης ἐξήγησε δις νὰ βαπτίσῃ τὸ παιδίον, ὡς πιστεύον ὅτι εἶχε δύο ψυχὰς καὶ ὅτι ἐπομένως ἐξῆλθε τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς τοῦ ὡς παραμορφωθὲν ζεῦγος διδυμῶν.

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν ἀναγόρευσιν τοῦ Κρομβέλλου ὡς δικτάτορος τῆς Ἀγγλίας ἔστειλεν ὁ βασιλεὺς τῆς Δανίας ὡς πρεσβευτὴν παρ' αὐτῷ